

Марина Яремійчук

Червона

Спокій придонної частини теплого південного моря порушили тривожні чутки. З'явилася тварина, яка поїдає всіх, на кого натрапить: малорухливих молюсків, морських їжаків, ракоподібних, багатощетинкових червів та інших безхребетних. На глибоководді виник переполох.

– Я чула, що ця тварина поїдає лише мертвих риб, – заспокоювала всіх Устриця.

– А от і ні! Вона нападає і на живих, особливо, якщо вони хворі або заплуталися у рибальських сітях, – заперечила інша. – Беззуба хижачка за добу впорає кілька дорослих устриць!

– Подейкують, вона навіть залізає в засідки, які ставлять люди на великих морських раків – лангустів, та з'їдає приманку, призначену для них, – перелякано шепотіла Мідія.

– Ця нахаба може поїдати своїх родичів, якщо поблизу немає іншої жертви, – підтримала розмову інша.

А мені розповідали, що у неї є присоски, якими вона хапає жертву і засовує цілою в рот, – попередив усіх молюск Гребінець.

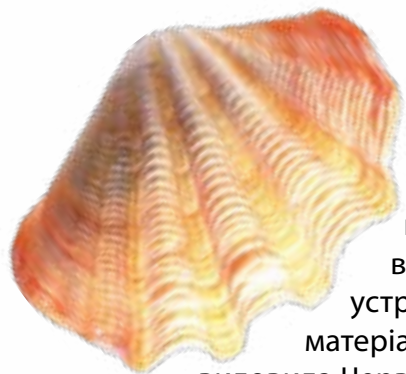

Перелякані тварини з жахом очікували появи грізної істоти. Й ось вона повільно виповзла на скелястий виступ. Це була голкошкіра Астеріас, або звичайна Червона морська зірка, розміром приблизно 20 см, без голови, вкрита вапняковим скелетом із невеличкими голками й шипами. Зірка мала п'ять довгих гнучких променів-рук. Із нижнього боку на них були розташовані сотні маленьких ніжок, за допомогою яких вона пересувалася дном зі швидкістю приблизно 10 см за хвилину. Маленькими щупальцями на кінчиках променів Зірка обмацувала й обнюхувала дно, а червоними очками визначала ступінь яскравості світла та його напрямок. Тварина виглядала святковою червоною зірочкою, дуже милою і зовсім не хижою.

Раптом Зірка наштовхнулася на молюска Тригранку, швидко охопила його мушлю щупальцями, присмокталася і розсунула стулки. Вивернула через рот назовні свій шлунок, захопила ним м'які частини молюска і почала їх перетравлювати. Після цього Зірка втягнула шлунок назад і повільно поповзла шукати нову жертву, залишивши спорожнілу мушлю.

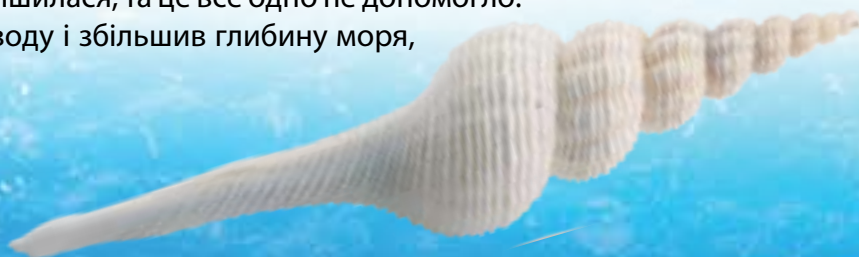
ненажера

Перелякані молюски звернулися до свого покровителя Посейдона з проханням прогнати Червону зірку-ненажеру. Замислився підводний цар, як повернути спокій у тиху гавань. Спочатку він вирішив використати Людину, яка вирощувала устриць та мідій на продаж: Зірка завдавала величезних матеріальних збитків, поїдаючи їх. Розгнівана Людина виловила Червону зірку, порубала її на шматки і викинула у море на поїдання риbam, сподіваючись, що устричні плантації врятовано. Але так само як у казкового дракона на місці відрубаної голови з'являлася нова, зі шматочків порубаної Червоної зірки вирости нові зірки!

У наступній спробі знешкодити ненажеру Посейдон підігрів морську воду. Знову не було бажаного результату – підвищення температури спричинило розмноження зірок, і їхня кількість зростає. Тоді він зменшив температуру води, сподіваючись, що морські зірки замерзнуть. Кількість хижаків трохи зменшилася, та це все одно не допомогло. Посейдон нагнав воду і збільшив глибину моря,

створивши великий тиск на дно, але живучі морські зірки легко до нього пристосувалися. Тоді він спричинив відплив, залишивши їх на декілька годин без води. Зірки витримали і це випробування.

Цар морів вдався до останнього засобу – зменшив кількість солі у морській воді. Ось тут і сталося диво: морські зірки з часом вимерли. Відтоді вони дуже рідко трапляються у Чорному морі, де низька солоність води, і більше люблять Червоне.

